

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 grudnia 2012 r.,

sprawy **H. K.**

skazanego z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 sierpnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 14 czerwca 2012 r.

postanowił:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego H. K. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r., Sąd Rejonowy uznał H. K. za winnego popełnienia czynu z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Z orzeczeniem tym nie zgodził się oskarżony i zaskarżając powyższy wyrok osobistą apelacją zarzucił mu rażącą niewspółmierność kary, wskazując że na rozprawie głównej przyznał się do winy i wyraził skruchę oraz podkreślił, iż pobyt w zakładzie karnym nie będzie na niego wpływał wychowawczo i skomplikuje mu plany życiowe

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2012 r. uznając ją za oczywiście bezzasadną, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację na korzyść skazanego H. K. w części dotyczącej kary wniósł jego obrońca i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie:

a/ przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 457 § 3 w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. poprzez wymierzenie kary wyłącznie w oparciu o zasady prewencji generalnej – przy jednoczesnym całkowitym pominięciu okoliczności indywidualnych związanych bezpośrednio z osobą oskarżonego, co doprowadziło do braku wyjaśnienia podstawy takiego rozstrzygnięcia;

b/ przepisu prawa materialnego, a to art. 69 § 4 k.k. – poprzez niezastosowanie wskazanego przepisu oraz wadliwe przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie zachodzi tzw. „szczególnie uzasadniony wypadek”, warunkujący zastosowanie względem oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności – przy jednoczesnym braku wskazania konkretnych okoliczności, na których oparł się Sąd dochodząc do wymienionej konkluzji – co doprowadziło w konsekwencji do braku wyjaśnienia podstawy prawnej zaskarżonego wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Brak podstaw do uznania, że w sprawie doszło do obrazy art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał, dlaczego uznał zarzut podniesiony w apelacji za niezasadny i w tym zakresie zainteresowane strony należy odesłać do lektury uzasadnienia, bowiem bezzasadne jest jego powtarzanie. W kategoriach nieporozumienia należy także traktować zarzut obrazy art. 424 § 2 k.p.k. stawiany

w ramach postępowania kasacyjnego. Przepis ten określa bowiem jakie elementy powinno zawierać uzasadnienie wyroku sądu I instancji, a nie sądu odwoławczego. Tak przedstawiony zarzut nosi cechy zarzutu apelacyjnego, nie zaś zarzutu, którego podstawą są przepisy dotyczące instytucji kasacji, zwłaszcza że zaskarżone orzeczenie nie ma charakteru reformatoryjnego.

Podniesiony w kasacji zarzut obrazy prawa materialnego jest chybiony, Niejednokrotnie już podkreślano, że obraza prawa materialnego może polegać albo na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, albo zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu lub też na niezastosowaniu określonego przepisu wówczas, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Żadna z tych okoliczności w przedmiotowej sprawie nie miała miejsca. Zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k. zd. drugie wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim (...) sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach i do tej kwestii Sąd Odwoławczy odniósł się na stronach 3 – 4 uzasadnienia swojego wyroku. Sąd podkreślił, że w rozważanej sprawie nie wystąpił szczególny wypadek, który uzasadniałby sięgnięcie po instytucję probacji (nie uzasadniają przyjęcia takiego szczególnego wypadku fakty przyznania się skazanego do winy i wyrażenia przez niego skruchy). Jednocześnie Sąd odnosząc się do okoliczności podanych przez skazanego w apelacji (niedostateczne warunki wychowawcze panujące w zakładzie karnym, czy niemożność podjęcia zatrudnienia) wskazał, że nie stanowią one i stanowić nie mogą szczególnych przesłanek uzasadniających zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Na zakończenie należy tylko wskazać, że przepis art. 69 § 4 k.k. ma charakter fakultatywny, a tylko wtedy zarzut obrazy prawa materialnego będzie zasadny, gdy dotyczyć będzie przepisu zobowiązującego sąd do jego zastosowania, czego sąd ten nie uczynił. Z uwagi na powyższe, zarzut naruszenia tego przepisu nie może być podstawą kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2005 r., II KK 89/05, LEX nr 152499).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.